

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

34. Confutatus Ruccelinus & cæteri Nominales.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](#)

tas emerit mundus, aut littere ipse ante mundum extiterunt. Si primum, non coailuit ex literis: si secundum, quomodo ast. vrum in auxis istae littera significabant, cum necdum essent sydera? Omnino vanitas plenissima fuit hoc commenta: sed & in eam deuenit dementiam audax illud Promethei genus, ut se ex varijs literarum mixtis numeris stellarum, & rerum omnium creaturarum, seire posse consideret: quod tamen Deus sibi reseruavit, qui numerat multitudinem stellarum.

Confutatur Ruelinus, & ceteri Nominales.

CAPUT XXXIV.

Eodem fere Rabbinorum errores, multis iam saeculis inter mortuos, & ab omnibus iuris, reuocauit Ruelinus, natione Britt, praeceptor magistri Petri Abelardi aquatoris: primus caim secundum Nominatum instituit contra Reales, & nominum cognitione, rerum quoque cognitionem contineat, magno conatu defendit: sub annum Domini 1140. Ex quo grauia & eruenta inter studiosos Parisienses praeflant excita. Meminit Auentinus lib. 6. qui & verus epigramma recitat in eandem secundam compotum:

Quas Rueline docet, non vult Dialetica voces,
Iamq; dolens de se, non vult in vocibus. Ifo.
R. amat, in rebus cunctis vult esse debus.
Voces retinacunt, resistit quod vox docetur.
Pleras Aristoteles rugas dicendo sentiles,
R. sibi subversas per vocem intitularas.
Por hyacinthi, gemit, quia res sibi letitor ademis:
Quis res abrodis, Ruelinus. Buctus odie.
Non argumentu nulli quies pectora fendas
Res exstant in vocibus esse manentes.

Hæc ruditæ facilius monastra, quæ facit indicant hanc Ruelini opinionem merito displicuisse. Etenim, quæ potest ex nominibus habere cognitio? Mirto quod pleraque sint exilia, & ab imperitis hominibus impoata. Et tamen ipsa, quæ plus habere videntur splendoris, aliquam rei proprietatem, non intercas causas amplectuntur. An si bovem *au* *ta* *co*, à clamore, & rugitur dictum tenes, sine interiori formam, matasam, poter-

De Nominum Ambitione, & religione.

CAPUT XXXV.

Ils tamen, opinor, vanissimum authorum multa principijs latius manauit inanis quædam nominum religio, & singularis speciosorum titulorum auritas. Hunc *Alexandri*, *Teolomos*, *charaenes*, *Casares*, *Constantini*, *Ostromanni*: ipsi denique *Abyssini* suum regem *Bal-Sabel*. *supp. 1.3.* *lagam*, vt feruat hoc eis, incomparabili prestante gemmam: appellant: quod nomen etiam postea multi confitentes recuerunt.

Parum est, si apud reges haec tantum sufficer ambitione, & non in ornatis longe lateque peragata.

Tam sepè occurunt in Romana historia *Claua*, *lunus*, *Marcelli*, *Scribones*, *Sergii*, *Manilij*, *Potitii*, *Pintus*, *Mamur*, *Cecili*, *Calpurnij*, quibus te appellationibus non modò nobilitari, sed & fortunari credebant. Omitto tot cognomina, viris, ingenij, armorum, aut denique virtutis gloria iustribus, dari solita; *Pericles* à fulmine eloquentia, *dictus est Olympius Apis Attica*, *Xenophon*, *Anthon*, *deorumque*, *hoc Orationum equum*; *Mareu* etiam *Varronis* incepto nomine a *Palamedone Grammatico*, *Litterarum porcus*, quod nihilillo laetus aut fecundius, nimirum ad varias palati voluptates parabilius: *Cyro*, *Solu* nomen fuit: *Ner* ut, *Nerina*, *sue Maru*: *Antigeno*, *Enegeta*, *siue benefactor*. *Gell. 1.13.* *Eduundus*, *Angli* Rex, *Ferreum Iam*: *Lucidum*, *Xerxes* tegatu: *Truannus*, *ojim* ut, *antonius*, *Pius* appellatus est.

Hoc Francorum Regibus commune, qui multis agnominibus vulgo appellati legitur. In huiusmodi esset singula, non modò regie dignitatis, sed ipsorum etiam plebeiorum